

РЕШЕНИЕ

№ 2675

гр. София, 20.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 07.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **358** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. АПК, вр. чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни.

Образувано е на основание изпратена от КЗЛД жалба от [фирма], [населено място], депозирана от Д. Р. – пълномощник на изпълнителните директори, против Решение № ППН-01-1010/2019 от 17.11.2020 г. на КЗЛД, с която е прието, че жалба рег. №ППН-01-1010/05.08.2019 г., подадена от С. Н. М. срещу [фирма], [населено място] е основателна и на основание чл.38, ал.3 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), във връзка с чл.58, §2, буква „г“ от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Регламент 2016/679) на жалбоподателя е дадено разпореждане да съобрази операциите по обработване на лични данни с разпоредбите на Регламента. В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и при неправилно приложение на разпоредбите на материалния закон. По изложени подробни съображения се иска отвяната му. Претендират се разноски.

Ответникът, Комисията за защита на личните данни, не е изразила становище по жалбата.

Заинтересованата страна, С. Н. М. чрез процесуалния си представител адв. Н. М. изразява становище, че жалбата е неоснователна. Моли съда да постанови решение, с което да потвърди издаденото от КЗЛД решение като правилно и законосъобразно.

Твърди, че субектът на данните не е давал съгласие за обработване на личните му данни. Заявява се, че независимо от многократно дадената възможност [фирма] да представи договор и надлежно подписано съгласие за обработка на лични данни, такива документи не са предоставени. Претендира разноски съгласно приложен списък.

По делото са събрани писмени доказателства, съдържащи се в приложената в заверено копие образувана пред КЗД преписка.

Административен съд - София-град, в настоящия съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЗЛД е образувано на основание постъпила жалба с рег. №ППН-01-1010/05.08.2019 г., подадена от С. Н. М. срещу [фирма], [населено място], съдържаща твърдения за неправомерно обработване на личните му данни. В жалбата е посочено, че на 10.07.2019 г. г-н М. получил извънсъдебна покана № 9019070211667 от [фирма], с която се претендират задължения от името на [фирма] в размер на 445,49 лв. На 12.07.2019 г. той отправил искане до Директора „Обслужване на клиенти“ на [фирма], в което е заявил, че няма сключен договор с [фирма], както и че никога не е сключвал такъв. Твърди, че никога не е получавал фактури, нито е извършвал плащания на такива. Отговор от страна на дружеството не е изпратен.

С писмо изх. № ППН-01-1010#4 от 25.02.2020 г. (стр.39 от делото) КЗЛД е уведомила [фирма] за постъпилата жалба и е изисквала становище по случая. В отговор, с вх.№ ППН-01-1010#5(19) от 09.03.2020 г. в КЗЛД, дружеството е заявило, че между С. М. и [фирма] имало подписан договор за предоставяне на услугата интернет и телевизия, активирана на 27.10.2017 г. и закрыта на 15.04.2019 г. поради неплащане, за което били издадени фактури (приложени към писмото). Дружеството не е представило надлежно подписан договор за това с твърдения, че такъв не бил открит в архивите му. Заявява се, че [фирма] били изпратили текстови съобщения за дължимите суми на телефонен номер за контакт, а именно [ЕГН], който номер към онзи момент като абонат бил дружеството [фирма] с материално отговорно лице Н. М.. След подадената жалба от страна на С. М., както и с оглед липсата на договор, дружеството жалбоподател в настоящото производство е прекратило услугата и е сторнирало задълженията. Твърди се, че заявление за получаване на услугата от страна на г-н М. има, а липсата на договор била в резултат на техническа грешка или неправилно прилагане на процедурите за създаване и архивиране на документи, при създаване и обработване на заявката. Заявя също така, че [фирма], за събиране на задължения на абонати, е ползвало услугата на [фирма] като подизпълнител и обработващ лични данни, в подкрепа на което са приложени информация за данните, подадени с цел събиране на задълженията.

На свое заседание от 09.09.2020 г., обективизирано в протокол № 39 от същата дата (стр.141 от делото), КЗЛД е обявила жалбата на С. М. за неоснователна по отношение на [фирма], а по отношение на [фирма] за основателна.

Оспорващото дружество е уведомено за решението на Комисията на 19.11.2020 г., видно от приложеното копие на уведомителното писмо. Жалбата е изпратена на 03.12.2020 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е депозирана в законопредвидения в чл.38, ал.7 ЗЗЛД 14-дневен срок от

надлежна страна, адресат на оспореното решение, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав я намира за НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът следва да прецени законосъобразността на оспореното решение на всички основания, посочени в чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, а именно: дали е издадено от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразено ли е то с целта на закона.

При така извършената преценка съдът счита, че оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен административен орган – КЗЛД, в съответствие с предоставените ѝ правомощия по чл.38, ал.1 и ал.2 ЗЗЛД, вр. с чл.10, ал.1, т.7 ЗЗЛД. На основание чл.10, ал.1, т.7 ЗЗЛД КЗЛД разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон. При сезиране по чл.38, ал.1 ЗЗЛД се стартира производство пред КЗЛД, чиито резултати се обективират в решението по чл.38, ал.3 ЗЗЛД. Компетентния да се произнесе по процедурата административен орган е КЗЛД – „независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон”. На основание чл.9, ал.4 ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ при проведено открито заседание. Видно от протокол № 39/09.09.2020 г. на проведеното заседание – открито по своя характер, са присъствали двама членове на Комисията плюс председателя. Последните са положили подписите си под оспорваното решение, взето с изискуемото мнозинство. Предвид това, съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл.146, т.1 АПК.

Съдът счита, че поради липсата на изрична разпоредба в ЗЗЛД относно формата и съдържанието на решението, приложение следва да намери чл. 59, ал.2 АПК. При извършена преценка се констатира, че актът съдържа задължителните по чл.59, ал.2 от АПК реквизити, както и подписите на лицата, участвали в гласуването. Предвид това не е налице основание за отмяната му по смисъла на чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.2 АПК.

При постановяване на административния акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбата, въз основа на която е образувано производството, е подадена на 03.12.2020 г. - в предвидения в чл.38, ал.1 ЗЗЛД срок от узнаване за нарушението, което е станало на 19.11.2020 г. Разгледана е по същество в открито заседание и е прието единодушно от присъствалите трима членове на административния орган. Правилно също така административният орган е конституирал страните в развилото се пред него производство.

Административният акт е постановен и в предписаната от закона форма – решение, в което са посочени мотивите – фактически и правни основания, поради които жалбата на С. М. е приета за основателна. Спазено е и изискването КЗЛД да събира доказателства, да изисква допълнително информация, както и да извършва други действия в производството по раздел II „Разглеждане на жалби от физически лица” по реда на АПК. На страните в производството е предоставена възможност да се запознаят с приложените по преписката доказателства и да изразят становище. При произнасяне по съществуващото на спора са обсъдени представените по преписката писмени доказателства, както и изразените становища по отправените в жалбата

твърдения. Правото на защита на участниците в производството, редовно уведомени за откритото заседание пред КЗЛД, не е ограничено, тъй като е гарантирано тяхното участие в административното производство, а последното е проведено в съответствие със специалните разпоредби на ЗЗЛД, чл.34 и следващите от АПК и принципите на процеса - принципите истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност /чл. 7, чл. 8 и чл. 12 от АПК/. Предвид това съдът намира, че липсват предпоставки за отмяна на атакувания ИАА по смисъла на чл.168, ал.1 във връзка с чл.146, т.3 АПК. Настоящата съдебна инстанция намира, че процесното решение е постановено и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, като наведените доводи за незаконосъобразност от жалбоподателя се явяват неоснователни. В процесния случай спорен е въпроса дали за ответника са били налице някои от основанията за обработване на личните данни на С. М..

Според принципите, заложили в чл.6, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679 личните данни са обработвани законосъобразно, добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данните и подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват /„свеждане на данните до минимум“/. Съгласно същата разпоредба обработването е законосъобразно, само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия: а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели; б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, или за предприемане на стъпки по искане на субекта на данните преди сключването на договор; в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

В случая обработването на лични данни от [фирма], в качеството му на „администратор на лични данни“ по смисъла на §1, т.2 от ДР на ЗЗЛД, във връзка с чл.4, т.7 от Регламент 2016/679, не е извършено на основание чл.4, т.11 от Регламент 2016/679, като в чл.6, параграф 1 от същият нормативен документ са изброени условията за законосъобразност при обработването. При съобразяване на цитираната разпоредба настоящата съдебна инстанция намира, че в процесния случай не е било налице условието по буква „а“ при обработването на лични данни на С. М..

Съгласно чл.4 от Регламента „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице, а „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с

лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване.

Обработването на лични данни е допустимо в конкретно посочени в чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679 случаи, а именно: обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; обработването е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес; обработването е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните; обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните. [фирма] е обработвал данните на М. без да има надлежно подписано съгласие. Предвид установеното, а именно, че М. не е депозирал искане за сключване на договор и не е подписвал Договор за предоставяне на услуги, то логичен е извода, че липсва валидно изразено съгласие за обработване на личните му данни. Освен това липсват и каквито и да е доказателства за това. Не са налице и другите посочени в същата разпоредба основания за законосъобразно обработване на личните данни на лицето.

Съгласно чл.38, ал.3 от ЗЗЛД Комисията се произнася с решение, като може да приложи корективните мерките по чл. 58, параграф 2, буква "г" от Регламент (ЕС) 2016/679, а именно да разпоредва на администратора или обработващия лични данни да съобразят операциите по обработване на данни с разпоредбите на Регламента и, ако е целесъобразно, това да стане по указан начин и в определен срок.

С оспореното решение на основание чл.58, §2, б."г" от Общия регламент относно защитата на данните, предвид обработване на личните данни на С. М., КЗЛД е наложила на [фирма] корективна мярка на дружеството да съобрази операциите по обработване на данни с разпоредбите на Регламент 2016/679, и е разпоредила при сключване и изменение на съществуващ договор с клиент, който не присъства лично на място в офис при сключване или изменение на договора, и на същия не е извършена проверка за неговата самоличност, да не активира съответната услуга – предмет на договора, преди окончателното подписване на договора или изменението на договора. Или да се въведат алтернативни мерки съобразно вътрешния организационен ред на предприятието, водещи до този резултат – сигурна идентификация на физическото лице, клиент на мобилния оператор, чиито лични данни се обработват с цел предоставяне на услугата по договора.

Съдът приема, че съобразно приложимото към случая право, в обстоятелствената част на решението на КЗЛД са изложените подробни съображения, които обосновават определената по вид конкретна корективна мярка като правилно приложена. Административният акт съдържа точни и ясни мотиви за направения избор на

най-ефективна, целесъобразна и съответна на принципа на пропорционалност мярка за констатираното нарушение. Обоснован е видът на избраната мярка - разпореждане, при което са взети предвид изяснените по случая релевантни обстоятелства. Изложените съображения от органа са последователни, логични и в съответствие с тежестта, повторността и продължителността на извършеното нарушение и се споделят от настоящата инстанция.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя във връзка с това, че не било предмет на спора дали изобщо е бил подписан договор за предоставяне на услуга между [фирма] и г-н С. М., респ. дали била извършена проверка на самоличността на М. при подписването на същия. Жалбата на М. пред КЗЛД касае използване на личните му данни, а Комисията е органът, който е компетентен да се произнесе по тази жалба. Правилно административният орган е установил, че [фирма] с действията си по събиране, записване, съхранение, употреба чрез издаване на фактури и разкриване чрез предаване за изпълнение на договор на [фирма], без да е налице валидно сключен договор или искане за сключване на договор, или друго основание, то е допуснал нарушението по чл.6, § 1 от Регламента.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че така подадената жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора, на заинтересованата страна следва да бъдат присъдени разноски, съгласно приложения списък в размер на 500 лв.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, II отделение, 52-и състав

РЕШИ:

ОХВЪРЛЯ жалбата на от [фирма], [населено място] против Решение № ППН-01-1010/2019 от 17.11.2020 г. на КЗЛД, с което е прието, че жалба рег. №ППН-01-1010/05.08.2019 г., подадена от С. Н. М. срещу [фирма], [населено място] е основателна и на основание чл.58, пар.2, б. „г“ от Регламент 2016/679 на дружеството са дадени разпореждания.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на заинтересованата страна С. Н. М. сумата от 500 лв. Представляващи деловодни разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 от АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: